

Sygn.akt III AUa 516/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2012r.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku,

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka

Sędziowie: SO del. Marek Szymanowski (spr.)

SA Władysława Prusator-Kałużna

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy W. M.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie

IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 kwietnia 2012 r. sygn. akt IV U 912/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 516/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 13 lutego 2012 roku ponownie odmówił W. M. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. M. wnosił o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że organ rentowy niezasadnie nie uwzględnił jego pracy w warunkach szczególnych, którą wykonywał w (...) Spółdzielni (...) w K.. Podniósł, że w trakcie pracy miał styczność z amoniakiem, który był stosowany jako czynnik chłodzący.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2012 r. odwołanie oddalił. U podstaw tego wyroku leży następujące ustalenia faktyczne:

W. M., urodzony dnia (...), po raz pierwszy wniosek o emeryturę złożył do ZUS w dniu 19 października 2009 r., załączając między innymi:

- zaświadczenie Stowarzyszenia (...) w O. z dnia 30 czerwca 1998 r. wskazujące, że w okresie od dnia 2 maja 1974 r. do dnia 15 kwietnia 1978 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w O. Oddział Nr 2 w K.;

- zaświadczenie ze (...) Spółdzielni Pracy i (...) w O. potwierdzające, że skarżący od dnia 15 kwietnia 1978 r. do dnia 28 września 1981 r. pracował w (...) Spółdzielni (...) w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego przystosowanego do przewozu osób do 15 miejsc siedzących oraz stwierdzające, że od dnia 20 stycznia 1982 r. ponownie został zatrudniony u tego pracodawcy na stanowisku maszynisty chłodniczego.

Rozpatrując wówczas ten wniosek, decyzją z dnia 30 października 2009 r. organ rentowy odmówił prawa do emerytury uznając, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach (wniosek k.1-4, zaświadczenia k. 7 i 9, decyzja – k. 49-50 plik-III akt ZUS.).

W dniu 26 lipca 2010 r. W. M. złożył ponowny wniosek o emeryturę przedkładając świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z (...) Spółdzielni (...) w Upadłości w K., które organ rentowy zakwestionował z uwagi na ślady poprawki w dacie rozpoczęcia pracy oraz brak daty jego wystawienia. Decyzją z dnia 30 października 2010 r., na podstawie art. 24 i 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, ponieważ w jego ocenie na dzień złożenia wniosku nie udokumentował on 15 lat pracy w szczególnych warunkach(decyzja – k.15-18, plik-II, akt ZUS).

Sąd Okręgowy w Olsztynie rozpoznając wówczas odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 30.10.2010 r. w sprawie IV U 1336/10 zmienił zaskarżoną decyzję wyrokiem z dnia 13 grudnia 2010 (k. 46 tych akt) i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2010 r. Sąd ten wówczas ustalił, że M. M. od dnia 2 maja 1974 r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w O. Oddział Nr 2 w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Wnioskodawca jeździł pojazdem ciężarowym marki (...) o masie 6 ton. W zależności od potrzeb pracodawcy przesiadał się również na (...) (o masie 9 ton), bądź też na (...) wywrotkę z przyczepą o łącznej masie 10 ton (6 ton + 4 tony przyczepa). Odwołujący jeździł również (...) - 6-tonowym z żurawiem służącym do załadunku, np. płyt betonowych. Powyższe zatrudnienie wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, pracując po 12-13 godzin dziennie. w dniu 15 kwietnia 1978 r. M. M. na podstawie porozumienia z dotychczasowym pracodawcą, podjął zatrudnienie w (...) Spółdzielni (...) w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, przystosowanego do przewozu osób do 15 miejsc siedzących. Po powrocie z zasilku, na którym przebywał w związku z wypadkiem, skarżący w dniu 20 stycznia 1982 r. podjął tam ponownie zatrudnienie - na stanowisku maszynisty chłodniczego, aż do rozwiązania stosunku pracy w dniu 30 kwietnia 1994 r. W tym okresie do jego zadań należało uruchamianie maszynowni, utrzymywanie parametrów temperatury, konserwacja i utrzymywanie w ruchu czterech agregatów służących do mrożenia. Chłodnia miała powierzchnię 700-800 metrów i była podzielona na segmenty, w których panowała zróżnicowana temperatura w zależności chłodzonego asortymentu: dla mleka +5° C, dla serów: +5° C, dla lodu od -12° do - 15° C. Wnioskodawca pracował co najmniej 8 godzin dziennie, jednak zdarzało się, że lód przywożono po godzinach pracy i wówczas skarżący musiał go umieścić w chłodni (akta sprawy IV U 1336/10 i znajdujące się w niej, zeznania świadków: K. K., A. N., J. P., C. W. oraz zeznania wnioskodawcy -k - 43-46 akt sprawy, akta ZUS.).

Sąd Okręgowy przyznając wnioskodawcy wyrokiem z dnia 13 grudnia 2010 r. prawo do emerytury – uznał wspomniany wyżej okres pracy w (...) Spółdzielni (...) w K. na stanowisku maszynisty chłodniczego od 20.01.1982 r. do 30.04.1994 r. oraz okres wcześniejszy pracy wnioskodawcy od 02.05.1974 r. do 15.04.1978 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w Przedsiębiorstwie (...) w O. – za okresy pracy wykonywanej w szczególnych warunkach

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 5.05.2011 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie od decyzji ZUS z dnia 9.08.2010 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku nie zakwestionował ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, przyjął jednak, że nie ma podstaw do zaliczenia zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w K. w okresie od 20.01.1982 do 30.04.1994 do pracy w szczególnych warunkach. Uzasadnił, że z

okoliczności sprawy nie wynika, że wnioskodawca pracował w temperaturze wewnętrznej poniżej 0° stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie). W rezultacie nie został spełniony warunek wymieniony w § 2 ust 1 rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5.05.2011 r. - akta IV Ua 1336/10).

W dniu 18.01.2012 r. wnioskodawca ponownie wystąpił o przyznanie prawa do emerytury, jednakże nie przedłożył nowych dowodów i dlatego organ rentowy decyzją z dnia 13.02.2012 r. odmówił mu prawa do świadczenia, gdyż nie wykazał, że przepracował okres 15 lat w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od decyzji i w trakcie wysłuchania na rozprawie w dniu 16.04.2012 skarżący podniósł, że wykonywał w (...) Spółdzielni (...) w K. pracę w szczególnych warunkach, gdyż pracując w maszynowni miał styczność z amoniakiem, który był stosowany jako czynnik chłodzący. Wnioskodawca wskazał, że amoniak występował jedynie w maszynowni, w której stale przebywał. Stężenie było minimalne, a wzrastało jedynie w okresie uzupełniania instalacji, co następowało co dwa - trzy tygodnie. Wnioskodawca przyznał, że wykonywał pracę również w innych pomieszczeniach, gdzie nie miał kontaktu z amoniakiem.

Sąd Okręgowy rozważając powyższe okoliczności faktyczne analizował je pod kątem przepisów prawa materialnego tj. art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U., nr 8, poz. 43 ze zm.) w świetle których pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w przedmiotowym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia). W przedmiotowej sprawie poza sporem było to, że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki poza wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach, spełnienie tego bowiem warunku organ rentowy kwestionował. Sąd Okręgowy podkreślił, iż układ temporalny okresów pracy wnioskodawcy pozwala na stwierdzenie, że bez zaliczenia zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w K. do pracy w szczególnych warunkach nie będzie on legitymował się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca nie powołał się na konkretny punkt zawarty w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. podnosząc fakt pracy przy amoniaku. Wykaz prac w szczególnych warunkach odnosi się co do poszczególnych branż do prac, w których pracownik ma kontakt z substancjami szkodliwymi. W tym kontekście należy podkreślić, że dział X odnoszący się do prac w rolnictwie i przemyśle rolno - spożywczym nie określił, że konserwacja i utrzymanie w ruchu urządzeń chłodniczych za pomocą czynnika lodzącego amoniaku traktowane jest jako praca w szczególnych warunkach. Jedynie w dziale IV „W chemii” w pkt. 39 przewidział, że oczyszczanie albo naprawianie aparatów lub pojemników po produktach toksycznych, żrących i parzących jest zaliczane do tej kategorii prac. Pomijając, że wnioskodawca nie świadczył pracy w przemyśle chemicznym, należy podkreślić, że jego obowiązki w (...) Spółdzielni (...) w K. nie polegały na oczyszczaniu lub naprawianiu aparatów lub pojemników po produktach toksycznych. Decydujące dla rozstrzygnięcia jest jednak to, że wnioskodawca nie wykonywał pracy przy amoniaku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust 1 rozporządzenia). Świadczą o tym wypowiedzi wnioskodawcy złożone w trakcie rozprawy w dniu 16.04.2012 r. Przyznał on, iż wyższe stężenie amoniaku występowało jedynie przy jego uzupełnianiu, a nadto, że występowało jedynie w pomieszczeniu maszynowni, gdzie znajdowały się agregaty chłodnicze. Wnioskodawca przyznał, że do jego obowiązków należało również sprawdzanie hydroforni i temperatury w pozostałych pomieszczeniach, w których nie było stężenia amoniaku. W tym kontekście Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że wypowiedzi wnioskodawcy nie korespondują z jego wcześniejszymi twierdzeniami wyrażonymi w poprzedniej sprawie (IV U 1336/10). Wskazał on, że do jego obowiązków należało również pomaganie magazynierowi w układaniu lodu w chłodniach, sprawdzanie temperatury w poszczególnych pomieszczeniach i naprawa agregatów.

W trakcie wysłuchania przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku wnioskodawca wskazał, że konserwacja agregatów następowała co miesiąc i polegała na wymianie oleju i wciąganiu amoniaku z butli do instalacji. Wskazane wypowiedzi świadczą jednoznacznie, że wnioskodawca nie wykonywał pracy przy amoniaku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy podzielił ustalenia organu rentowego, że wnioskodawca nie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i dlatego wniesione odwołanie w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił.

W. M. wniósł apelację od powyższego wyroku, w której nie sprecyzował zarzutów apelacyjnych, lecz ogólnie odwoływał się do wystawionego mu świadectwa pracy w szkodliwych warunkach, w którym wskazano wykonywanie przez niego prac wyszczególnionych w wykazie A (dział X poz. 7).

Mimo niewyartykułowania tego wprost, jest niewątpliwym, że wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i przyjmuje je za podstawę swojego rozstrzygnięcia, jak również podziela wywód prawny tego Sądu.

Prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przewidziane jest w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zawartym w rozdziale 2, działu II ustawy dotyczącym osób urodzonych przed 1 stycznia 1949r. W sytuacji odwołującego, urodzonego (...), miały zastosowanie przepisy przejściowe art. 184 ust. 1-2 ustawy, które przewidują prawo do wcześniejszej emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (czyli wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom spełniającym powyższe warunki przysługuje prawo do emerytury, ustala się zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy na podstawie przepisów dotychczasowych. W rozpoznawanej sprawie wspomniane przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 4 pkt 1 i 3 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie poza sporem było, iż wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach (tj. ukończył 60 rok życia w dniu 11.11.2009 r., posiada ponad 25 letni okres zatrudnienia, nie jest członkiem OFE, nie pozostaje w stosunku pracy) za wyjątkiem legitymowania się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach na dzień 01.01.1999r. Niespełnienie tej przesłanki było właśnie powodem zmiany zaskarżonego wyroku z dnia 13 grudnia 2010 r. i oddalenia jego odwołania w sprawie IV U 1336/10 (III

AUa 175/11) wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 maja 2011 r. (k. 84), a w niniejszym postępowaniu wnioskodawca nie przedłożył żadnego nowego dowodu uzasadniającego obecnie odmienną ocenę okresu pracy wnioskodawcę w warunkach szczególnych.

Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy bez zaliczenia okresu pracy na stanowisku maszynisty chłodniczego od 20 stycznia 1982 r. do 30 kwietnia 1994 r. nie byłoby możliwe osiągnięcie przez skarżącego okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 15 lat, bowiem uznany mu przez Sąd Okręgowy w sprawie IV U 1336/10 (k.46) okres takiej pracy w Przedsiębiorstwie (...) w O. od dnia 2 maja 1974 r. do 15 kwietnia 1978 r. wynosi niespełna 4 lata. Zaliczenia tego okresu Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego wyroku z dnia 5 maja 2011 r. nie kwestionował, choć zauważyć należy, iż w związku z wyłączeniem przez ten Sąd okresu pracy na stanowisku maszynisty chłodniczego – dla rozstrzygnięcia sprawy stało się zbędnym szersze analizowanie tego okresu. Niniejsze postępowanie wobec nie przedstawienia żadnych nowych dowodów, które prowadziłyby do odmiennej oceny charakteru pracy w szczególnych warunkach na stanowisku maszynisty chłodniczego – nie mogło doprowadzić do korzystnego dla wnioskodawcy skutku.

Wprawdzie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych prawomocny wyrok oddalający odwołanie nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej w takim zakresie, jak ma to miejsce w sprawach cywilnych (art. 366 k.p.c.), a wydanie nowej decyzji zawsze uzasadnia merytoryczne rozpoznanie odwołania, to jednak przyjmuje się konieczność wykazania przez wnioskodawcę zmiany okoliczności czy też przedłożenia nowych dowodów. Jeżeli zatem zajdą przesłanki art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych to organ rentowy może poprzez wydanie nowej decyzji wzruszyć ustalenia stanowiące podstawę faktyczną prawomocnych orzeczeń sądu (por. w tym zakresie uchwała Sądu Najwyższego z 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, uchwała z 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48, a także postanowienie SN z 19 stycznia 1984 r., II URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177, wyrok z 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212, postanowienie z 14 stycznia 1997 r., II UKN 50/96, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 328, wyrok z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99, OSNAPiUS 2000 nr 19, poz. 734 i wyrok z 8 lipca 2005 r., I UK 11/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98).

Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 5 maja 2011 r. nie stanowił zatem przeszkody procesowej do rozpoznania kolejnego wniosku W. M. o emeryturę. Uwzględnienie jednak tego wniosku i tym samym odwołania (a obecnie apelacji) – uzależnione było od wskazania nowych okoliczności czy dowodów, które mogłyby prowadzić do odmiennej oceny uprawnienia wnioskodawcy do dochodzonego świadczenia. Celem tego postępowania nie może być przecież ponowna ocena tych samych dowodów, które legły u podstaw wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 maja 2011 r., bo to mogłyby wchodzić jedynie w grę w ramach postępowania opartego na skardze o wznowienie postępowania (art. 399 i następne k.p.c.)

Trzeba zresztą zauważyć, iż podstawą do zmiany wyroku na niekorzyść wnioskodawcy przez Sąd Apelacyjny w dniu 5 maja 2011 r. były zeznania samego wnioskodawcy złożone z zachowaniem zasady bezpośredniości w charakterze strony przed tym Sądem (k. 82v-83). W świetle tych zeznań w chłodni tylko w segmentach przeznaczonych na przechowywanie lodów panowały temperatury ujemne (-12 do -15 stopni Celsjusza), w segmentach wydzielonych do przechowywania mleka i twarogów temperatury były dodatnie (+ 5 do +8 stopni Celsjusza). Temperatura dodatnia panowała również w maszynowni (+8 do+12 stopni Celsjusza) gdzie stały 4 urządzenia chłodnicze. Wnioskodawca wyjaśnił wówczas Sądowi, iż przy dostawie lodów do chłodni pomagał magazynierce wkładać je na półki, co zajmowało około 2 godziny dziennie, a zatem tylko w tym czasie mógł on pracować w temperaturach ujemnych. Poza obowiązkami w chłodni wnioskodawca wskazywał wówczas Sądowi, że do jego obowiązków należało sprawdzanie ciśnienia w hydroforni usytuowanej obok maszynowni. W maszynowni zajmował się też konserwacją urządzeń chłodniczych, wymianą oleju i wyciąganiem amoniaku z butli do instalacji chłodniczej, robił to raz w miesiącu. W niniejszej sprawie właśnie ten wcześniej nieistotny nawet dla wnioskodawcy fakt kontaktu z amoniakiem, stał się jedynym „nowym” twierdzeniem mającym obecnie uzasadniać przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Nie wymaga jednak szerszych wywodów to, że częstotliwość i czas kontaktu z amoniakiem w żaden sposób nie uzasadnia przyjęcia pracy w szczególnych warunkach, nawet przy uwzględnieniu 2 godzin pracy w temperaturach ujemnych przy lodach. Skoro bowiem w sprawie IV U 1336/10 wnioskodawca wspominał o tym, że

potrzeba konserwacji instalacji chłodniczej poprzez uzupełnienie amoniaku występowała raz w miesiącu (w niniejszej sprawie twierdził już, że było to co 2-3 tygodnie k.31) to wyklucza to uznanie pracy wnioskodawcy - za pracę stale wykonywaną w szczególnych warunkach.

We wniesionej apelacji skarżący powołał się na świadectwo wykonywania pracy w warunkach szkodliwych i regulację wynikającą z wykazu A dział X poz. 7, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sam fakt posiadania świadectwa pracy stwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach nie oznacza, że organ rentowy nie może kwestionować charakteru tej pracy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem treść świadectwa pracy oraz świadectwa pracy w szczególnych warunkach może podlegać weryfikacji. Dokonana przez pracodawcę w świadectwie pracy w szczególnych warunkach ocena charakteru zatrudnienia pracownika nie jest dla sądu wiążąca, dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Świadectwo pracy jako dowód z dokumentu prywatnego nie ma natomiast silniejszej mocy dowodowej niż dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron (por. w tym zakresie wyrok SN z dnia 5 października 2011 r. II UK 43/11 LEX nr 1108484) np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., II UK 15/05, LEX nr 603168 oraz wyroki tego Sądu z dnia 3 października 2000 r., I KKN 804/98, LEX nr 50890; z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, OSNC 2005 nr 6, poz. 113; z dnia 9 kwietnia 2009 r., I UK 316/08, LEX nr 707858; z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 117/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 167; z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161). Nie bez znaczenia dla oceny świadectwa pracy składanego organowi rentowemu (k. 7 akt rentowych t II) jest fakt, iż dokument ten nie zawiera daty jego wystawienia i gołym okiem widać, że było ono poprawiane w zakresie daty początkowej zatrudnienia: „15.04.1978...”, gdzie datę tę naniesiono w miejscu zakreślanego poprzedniego wpisu. Już te okoliczności wykluczają czynienie w oparciu o ten dokument ustaleń mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym nie mniej zauważyć jednak należy, iż wskazywana w świadectwie poz. 7 działu X wykazu A dotyczy prac „w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C”. Bezspornym zaś było, co wyżej przytoczono, że w temperaturach poniżej 0o Celsjusza wnioskodawca nie pracował więcej niż 2 godziny dziennie, a zatem nie była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, a tylko tak wykonywana praca uzasadnia nabycie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach stosownie do § 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wyżej wskazanego.

Nie można zatem było przyjąć, że wnioskodawca legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, a zatem nie spełnia koniecznej przesłanki nabycia prawa do emerytury w obniżonym wymiarze wieku emerytalnego, o której mowa § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy do przepisów tego rozporządzenia odsyłają przepisy ustawy art. 32 ust. 4 w zw. z 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.